

Francis Naranjo Insolació(n)

Francis Naranjo

La Gallera, València

INSOLACIÓ(N)

16 de desembre 2009 - 28 de març 2010
16 de diciembre 2009 - 28 de marzo 2010

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

**CONSELL GENERAL DEL CONSORCI DE
MUSEUS DE LA COMUNITAT VALENCIANA**

President d'honor

M. Hble. Sr. FRANCISCO CAMPS ORTIZ
President de la Generalitat

Presidenta

Hble. Sra. TRINIDAD MARÍA MIRÓ MIRA
Consellera de Cultura i Esport

Vicepresidents

Excma. Sra. RITA BARBERÁ NOLLA
Alcaldeessa de València

Excm. Sr. JOSÉ JOAQUÍN RIPOLL SERRANO
President de la Diputació Provincial d'Alacant

Excm. Sr. ALBERTO FABRA PART
Alcalde de Castelló de la Plana

President de la Comissió Científicoartística

II.Im. Sr. RAFAEL MIRÓ PASCUAL
Secretari Autonòmic de Cultura

Vocals

Excma. Sra. SONIA CASTEDO RAMOS
Alcaldeessa d'Alacant

Excm. Sr. CARLOS FABRA CARRERAS
President de la Diputació Provincial de Castelló

Excm. Sr. ALFONSO RUS TEROL
President de la Diputació Provincial de València

II.Im. Sr. VICENTE FERRERO MOLINA
Representant del Consell Valencià de Cultura

Secretari

II.Im. Sr. CARLOS ALBERTO PRECIOSO ESTIGUÍN
Subsecretari de la Conselleria de Cultura i Esport

**CONSORCI DE MUSEUS DE LA
COMUNITAT VALENCIANA**

Assessor científic

FELIPE V. GARÍN LLOMBART

Tècnica de gestió administrativa

ISABEL PÉREZ ORTIZ

*Tècnica coordinadora d'exposicions
i relacions institucionals*

EVA DOMÉNECH LÓPEZ

Tècnic de programació expositiva

VICENTE SAMPER EMBIZ

Tècnics de gestió expositiva

LUCÍA GONZÁLEZ MENÉNDEZ

JOSÉ CAMPOS ALEMANY

Tècnica coordinadora d'exposicions

MONTIEL BALAGUER NAVARRO

Tècnica en difusió i promoció

CARMEN VALERO ESCRIBÁ

Comunicació i RRPP

NICOLÁS S. BUGEDA

Interventor

RAFAEL PARRA MATEU

Administrador

JOSE ALBERTO CARRIÓN GARCÍA

Auxiliars administratius

GERMÀ SÁNCHEZ ESLAVA

M. LUISA IZQUIERDO LÓPEZ

Auxiliar de muntatge

ANTONIO MARTÍNEZ PALOP

EXPOSICIÓ

Organització
CONSORCI DE MUSEUS DE LA
COMUNITAT VALENCIANA

Comissariat
NILO CASARES

Coordinació tècnica
ISABEL PÉREZ

Coordinació General
NICOLAS S. BUGEDA

Música
JOSÉ MANUEL LÓPEZ LÓPEZ

Disseny i direcció del muntatge
ISABEL PÉREZ

Muntatge
JOSE ARTE S.L.

Il·luminació
JESÚS MARTÍNEZ

Muntatge Audiovisual
GEVAL MEDIA

Pancartes
SLASTIC IMPRESIÓN

CATÁLEG I DVD

Coordinació

GEMA IBÁÑEZ BARBERÁN

Textos

NILO CASARES

Traducció Valenciana

SERVICI D'ASSESSORAMENT
LINGÜÍSTIC I TRADUCCIÓ
JOSEPA ASENSI CONDOMINA

Disseny gràfic i Maquetació

FRANCIS NARANJO

Fotografia

FRANCIS NARANJO

Edició DVD

GEMA O.D.

Impressió i encuadernació

GRAFICAS ROYANES S.L.

ISBN: 978 - 84 - 482 - 5370 - 7

Dipòsit Legal:

- ©Textos cedits al domini públic per Nilo Casares
- ©De les imatges: els propietaris i/o dipositaris
- ©De la present edició: Generalitat Valenciana, 2009
- ©De la música: José Manuel López López
- ©Francis Naranjo, VEGAP, Valencia, 2009

Agraïments:

Carmen Caballero, Juan Manuel Godoy, María de los
Ángeles Sánchez, Antonio P. Martín, David Pérez.
Al complex d'Èdip, a la síndrome de Peter Pan, a
la decisió d'Arquiloc, dem ewigen Frieden, a
l'uxorisme i a Stella Plateada.

Entre els molts i estimulants reptes que afronta la societat valenciana en el seu diàleg amb la cultura contemporània hi ha un que destaca en particular en este inici de segle: el debat promogut entorn a les noves fórmules de producció artística i la seua capacitat de comunicació i relació amb el públic.

A mes, pel que fa a la ciutat de València, cada vegada que la sala La Gallera acull una nova proposta expositiva, a iniciativa i sota l'impuls del Consorci de Museus, esta qüestió adquirix una completa i específica carta de naturalesa alhora que suscita l'opinió ciutadana.

No resulta estrany així que esta instal·lació que hui contemplem, original de l'artista Francis Naranjo (Santa Maria de Guía, Gran Canària, 1961), i que respon al suggeridor lema d'Insolación, siga un testimoni evident d'aquell debat, donada la seua manifesta voluntat per sorprendre, ja siga per la seua

pròpia i original disposició tècnica resolta per mitjà d'un ús protagonista i simbòlic de la llum, ja siga pels molts suggeriments i lectures que el seu discurs, sens dubte, generarà entre els seus visitants.

De segur que la proposta del reputat artista canari, conegut en el nostre panorama contemporani des de la seua participació fa uns anys en la Biennial de València, constituirà un nou èxit.

Un èxit a considerar tant des del punt de vista del previsible favor del públic a qui en definitiva va destinat, com des dels efectes sobre la trajectòria d'un espai orientat a l'exhibició d'iniciatives que, com esta, a banda d'aspirar a no deixar a ningú indiferent, estimula el millor dels efectes que puga tindre l'art contemporani: la crida a la reflexió, el diàleg i l'intercanvi d'idees.

Francisco Camps
President de la Generalitat

Entre los muchos y estimulantes retos que afronta la sociedad valenciana en su diálogo con la cultura contemporánea hay uno que destaca en particular en este arranque de siglo: el debate promovido en torno a las nuevas fórmulas de producción artística y su capacidad de comunicación y relación con el público.

Además, por lo que corresponde a la ciudad de Valencia, cada vez que la sala La Gallera acoge una nueva propuesta expositiva, a iniciativa y bajo el impulso del Consorcio de Museos, esta cuestión adquiere una completa y específica carta de naturaleza al tiempo que suscita la opinión ciudadana al respecto.

No resulta extraño así que esta instalación que hoy contemplamos, original del artista Francis Naranjo (Santa María de Guía, Gran Canaria, 1961), y que responde al sugerente lema de Insolación, sea un testimonio evidente de aquel debate, dada su manifiesta voluntad por sorprender, ya sea por su propia y original disposición técnica resuelta

mediante un uso protagonista y simbólico de la luz, ya sea por las muchas sugerencias y lecturas que su discurso, sin duda, va a generar entre sus visitantes.

A buen seguro que la propuesta del reputado artista canario, conocido en nuestro panorama contemporáneo desde su participación hace unos años en la Bienal de Valencia, constituirá un nuevo éxito.

Un éxito a considerar tanto desde el punto de vista del previsible favor del público al que en definitiva va destinado, como desde los efectos sobre la trayectoria de un espacio orientado a la exhibición de iniciativas que, como la presente, aparte de aspirar a no dejar a nadie indiferente, estimula el mejor de los efectos que pueda tener el arte contemporáneo: la llamada a la reflexión, el diálogo y el intercambio de ideas.

*Francisco Camps
President de la Generalitat*

El artista canario Francis Naranjo ha demostrado ya que es una de las figuras jóvenes españolas con mayor proyección internacional dentro del arte experimental actual. En su obra, aborda cuestiones centrales de la sociedad de la información, como la globalización y la utilización de las nuevas tecnologías.

En este contexto experimental, se sitúa "Insolación", su original intervención en la Gallera, en la que el artista ofrece su peculiar visión sobre el edificio a través de una potente instalación luminosa que deslumbra al espectador y plantea una reflexión sobre los efectos de la luz y el sol sobre la mirada del ser humano. Sin duda, esta original intervención confirma que Francis Naranjo es uno de los artistas más arriesgados e imaginativos dentro del panorama internacional de las últimas dos décadas.

Con muestras como "Insolación", la Gallera no sólo reafirma que se trata de uno de los espacios culturales más originales y hermosos de la ciudad de Valencia, sino también que se ha erigido en plataforma de promoción y debate de nuevas tendencias artísticas y de novedosas muestras de arte de vanguardia.

*Trini Miró
Consellera de Cultura y Deporte*

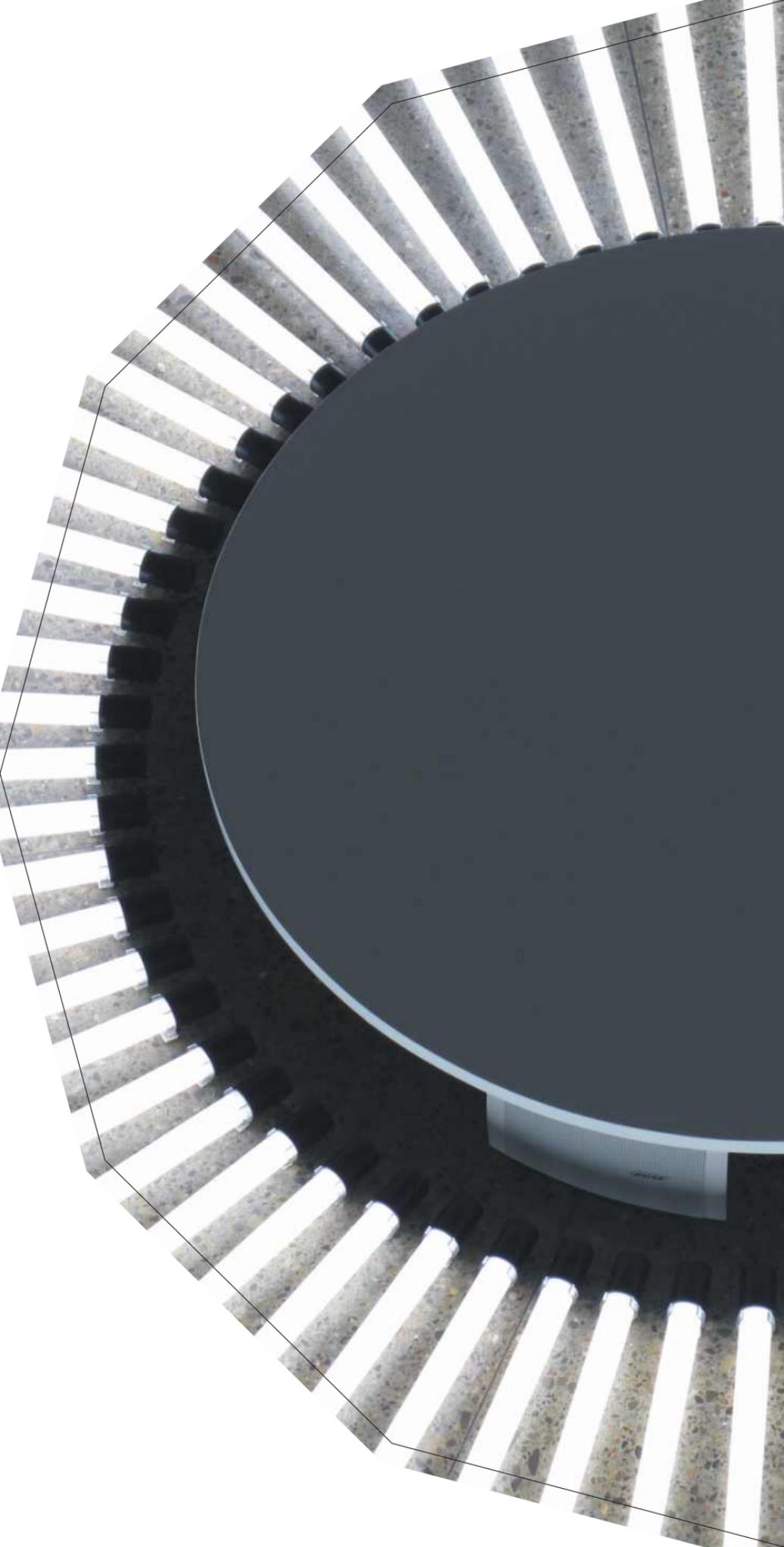
L'artista canari Francis Naranjo ha demostrat ja que és una de les figures joves espanyoles amb més projecció internacional dins de l'art experimental actual. En la seua obra aborda qüestions centrals de la societat de la informació, com la globalització i la utilització de les noves tecnologies.

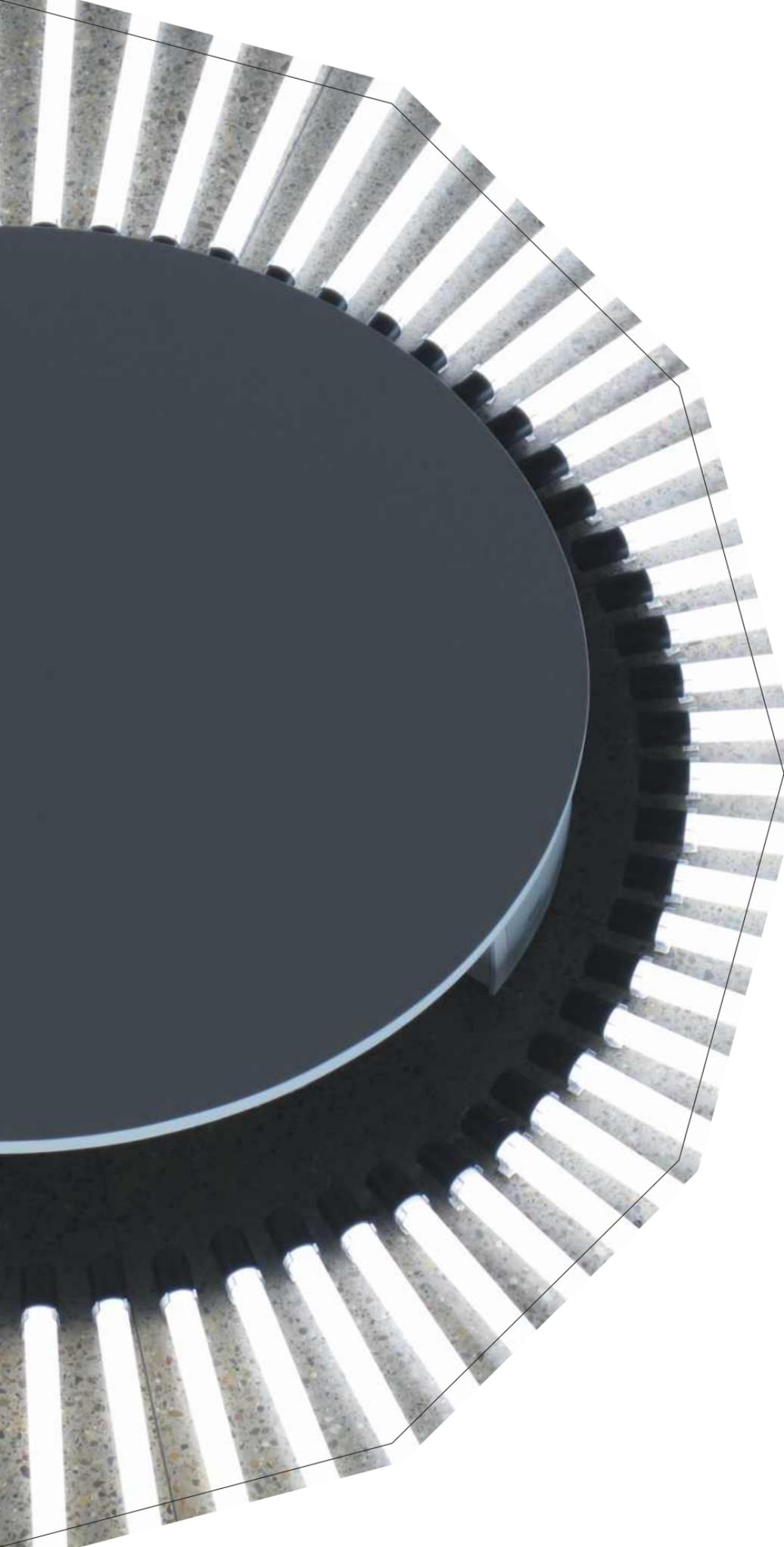
En este context experimental, se situa "Insolació", la seua original intervenció a la Gallera, en la qual l'artista oferix la seua peculiar visió sobre l'edifici a través d'una potent instal·lació lluminosa que enlluerna l'espectador i planteja una reflexió sobre els efectes de la llum i del sol sobre la mirada del ser humà. Sens dubte, esta original intervenció confirma que Francis Naranjo és un dels artistes més arriscats i imaginatius dins del panorama internacional de les últimes dos dècades.

Amb mostres com "Insolació", la Gallera no sols es referma com un dels espais culturals més originals i bells de la ciutat de València, també s'erigix en plataforma de promoció i debat de noves tendències artístiques i de noves mostres d'art d'avantguarda.

Trini Miró
Consellera de Cultura i Esport

La Gallera fue un edificio ideado para presenciar la muerte, por eso tiene una planta extraña y altura desmedida, al estar pensado para que el centro sea el fiel de todas las miradas y exclusivo protagonista

El ambiente de Francis Naranjo busca devolver su peculiar mirada a este edificio, la de los espectadores hacia el balcón, para encontrar mejor al protagonista de la historia (la muerte en la versión original del edificio, el peligro en la de FN)

FN puebla el primer balcón de individuos que son siempre el mismo, un protagonista elegido por su calidad frágil, y que no deja de hablar por el nerviosismo que la tensión le produce.

Este protagonista se multiplica de manera geométrica para conseguir un efecto de victimismo invertido sobre el espectador, ya que la sangre ha sido retirada del ruedo y sustituida por su contraria, una enorme luz blanca que deja de infundir paz a cambio de una gran inquietud, y máxime si quien la sufre es albino. Pues incluso fuera de su radio de acción, con su solo estar, se genera una segura descompensación sobre el frágil equilibrio corporal de un sujeto así

Lo que se pretende es trasladar el sentimiento de pavor y sobrecogimiento del gallo de pelea, absuelto de un combate que debería haber tenido lugar, al visitante de esta extraña arquitectura.

La Gallera va ser un edifici ideat per a presenciar la mort, per això té una planta estranya i una alçària desmesurada, ja que està pensat perquè el centre siga el nucli de totes les mirades i protagonista exclusiu.

L'ambient de Francis Naranjo (FN) pretén tornar la seua peculiar mirada a este edifici, la dels espectadors envers el balcó, per a trobar millor el protagonista de la història (la mort en la versió original de l'edifici, el perill en la de FN).

FN ompli el primer balcó d'individus que són sempre el mateix, un protagonista elegit per la seua qualitat fràgil, i que no deixa de parlar pel nerviosisme que li produïx la tensió. Este protagonista es multiplica de manera geomètrica per a aconseguir un efecte de victimisme invertit sobre l'espectador, ja que la sang ha sigut retirada del centre i substituïda per la seua contrària, una enorme llum blanca que deixa d'infondre pau a canvi d'una gran inquietud, màximament si qui la patix és albí. Perquè, fins i tot fora del seu radi d'acció, només amb el seu estar, es genera una segura descompensació sobre el fràgil equilibri corporal d'un tal subjecte.

El que es pretén és traslladar el sentiment de païra i espant del gall de baralla, absolt d'un combat que hauria d'haver tingut lloc, al visitant d'esta estranya arquitectura.

El ambiente se llena de una luz central blanca y cegadora para impeler a la salida del centro del edificio por su originaria connotación de peligro (no cabe olvidar que sobre el ruedo se luchaba a muerte)

Ante el derroche de luz el visitante tiene dos posibilidades, salirse del edificio o cruzarlo a gran velocidad para ganar las escaleras y poder evitar el fognazo.

Con la segunda posibilidad uno conquista el primer balcón habilitado para la observación directa de la muerte, donde tropezará con la reflexión a viva voz de un personaje que se pasa la palabra a sí mismo de una en otra pantalla, sobre una banda sonora hilo conductor de todos los parlamentos.

La banda sonora homologa la polución sonora generada por todos los parlanchines y consigue un efecto continuado de lo que no es más que un balbuceo apresurado por el temor al lugar (pletórico de luz).

Ya sosegado, el visitante es capaz de asomarse al balcón entrevisto por las cortinas que centran su campo visual en la sucesión de albinos en confesión y aprecia el cableado que alimenta una luz que no puede ser mirada de tanto como quema los ojos. Aquí descubre las tripas de la intervención, pero sobre todo se encuentra con las entrañas figuradas de los sacrificados en tiempos.

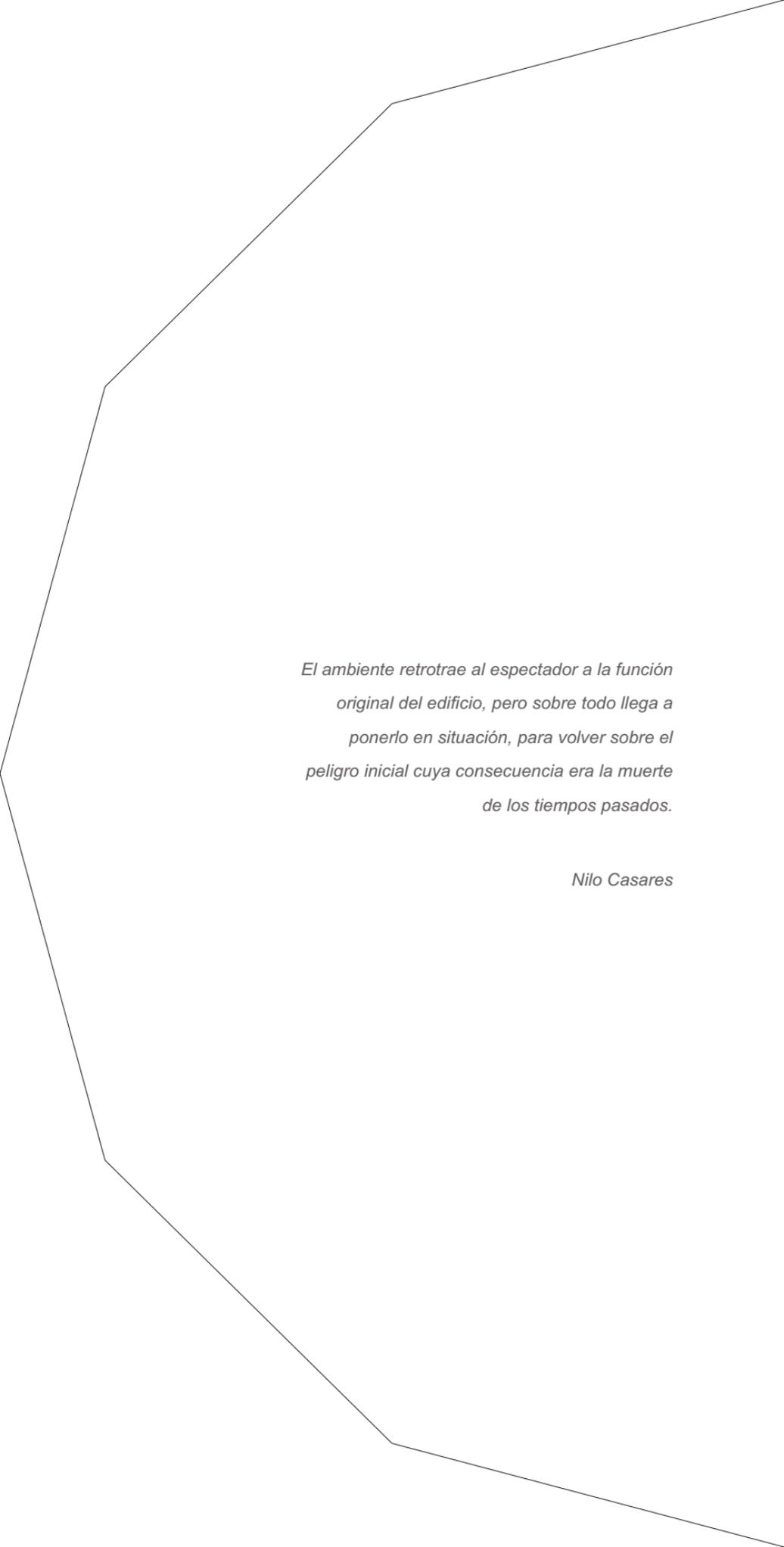
L'ambient s'ompli d'una llum central blanca i encegador per a impel·lir a eixir del centre de l'edifici per l'originària connotació de perill (no cal oblidar que s'hi lluitava a mort).

Enfront de l'abundància de llum, el visitant té dos possibilitats, eixir de l'edifici o creuar-lo a gran velocitat per a arribar a les escales i poder evitar l'esclat.

Amb la segona possibilitat, u arriba al primer balcó habilitat per a l'observació directa de la mort, on entropessarà amb la reflexió de viva veu d'un personatge que es passa la paraula a ell mateix d'una pantalla a l'altra, sobre una banda sonora fil conductor de tots els parlaments.

La banda sonora homologa la pol·lució sonora generada per tots els xarrires i aconseguix un efecte continuat del que no és més que un balbuceig precipitat pel temor del lloc (pletòric de llum).

Ja assossegat, el visitant és capaç d'aguaitar pel balcó, entrevist a través de les cortines que centren el seu camp visual en la successió d'albins en confessió, i veu els cables que alimenten una llum que no pot ser mirada de tant com crema els ulls. Ací descobreix els budells de la intervenció, però sobretot es troba amb les entranyes figurades dels sacrificats en temps.

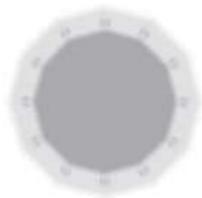

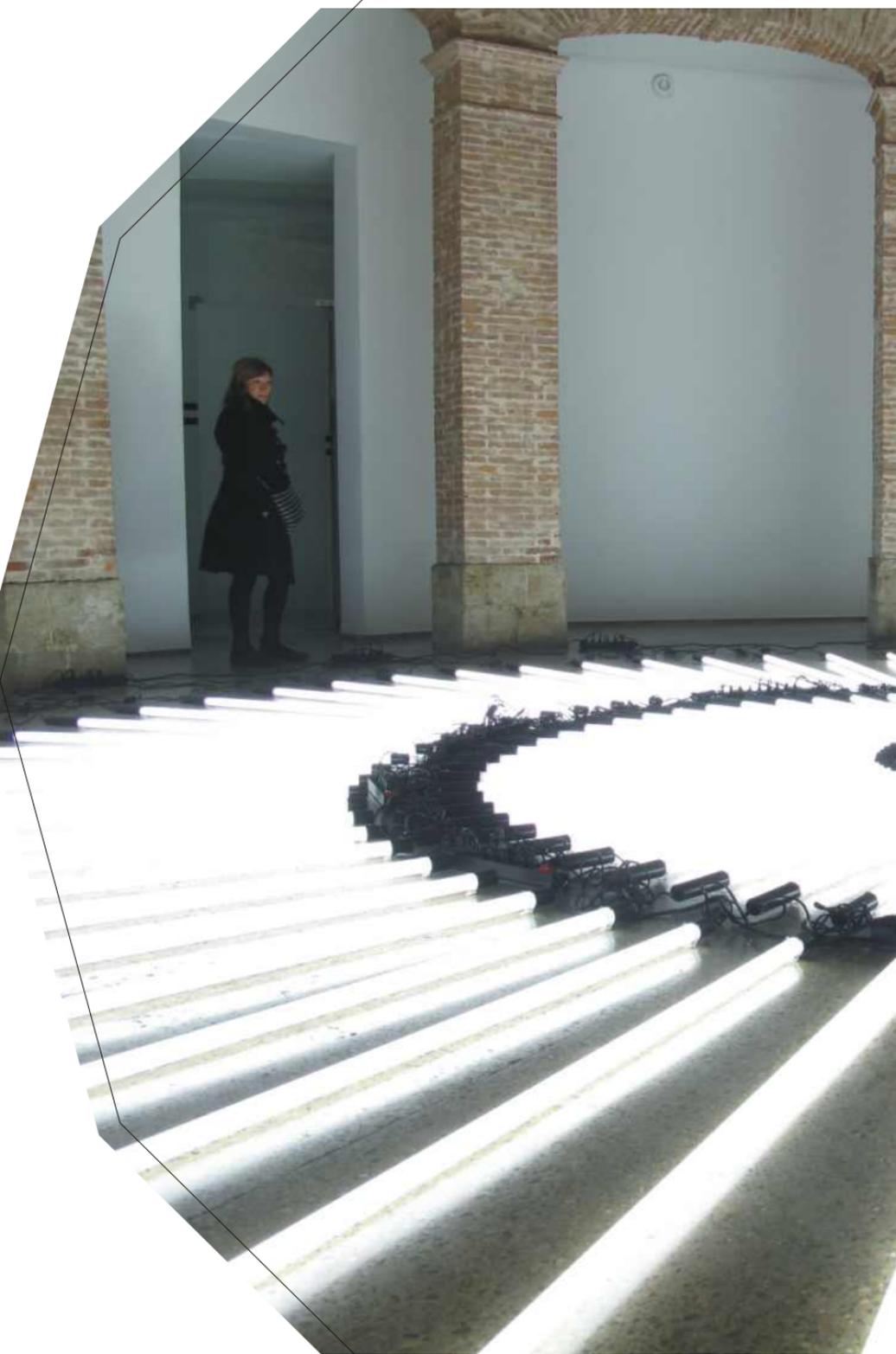
El ambiente retrotrae al espectador a la función original del edificio, pero sobre todo llega a ponerlo en situación, para volver sobre el peligro inicial cuya consecuencia era la muerte de los tiempos pasados.

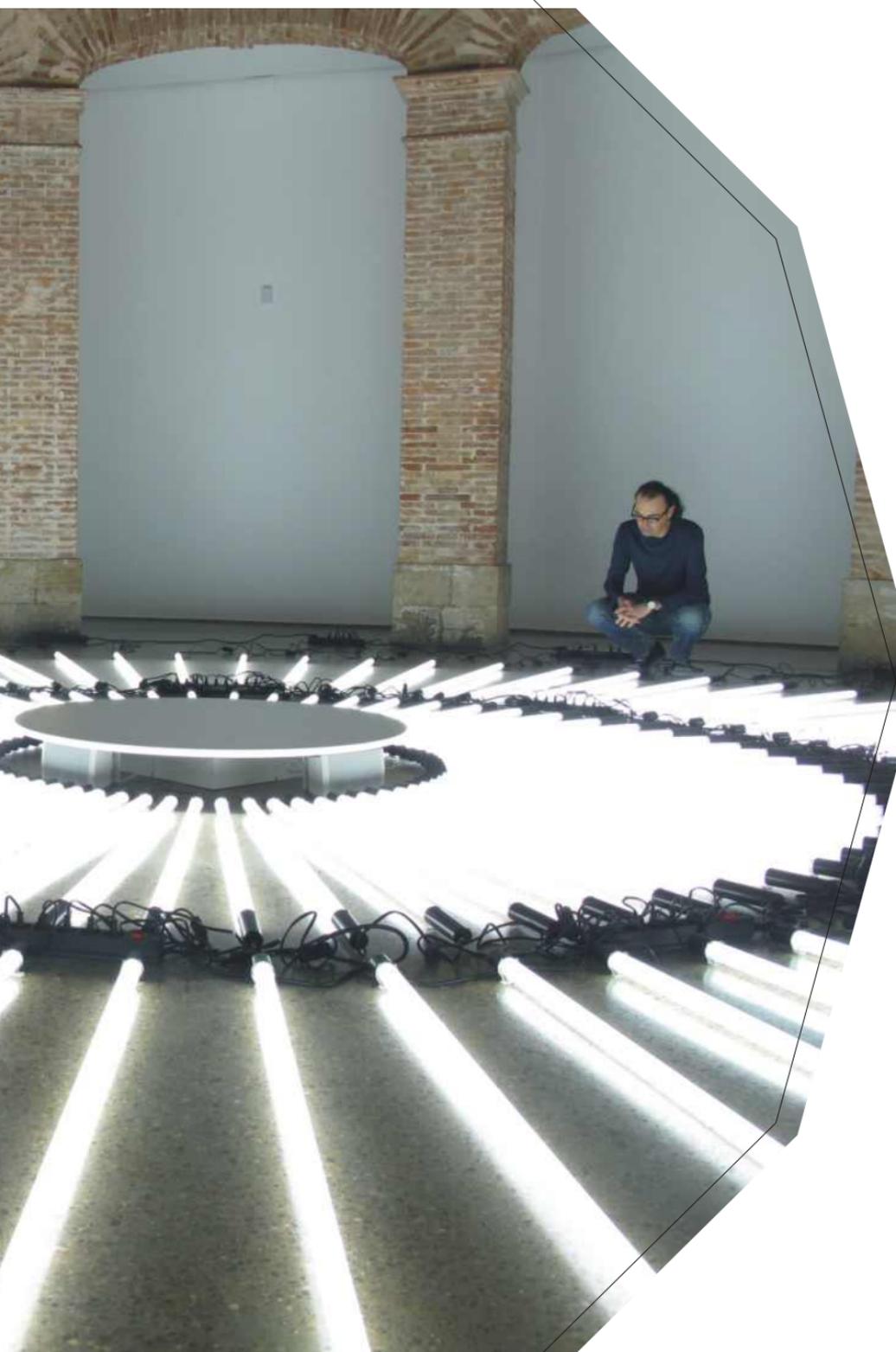
Nilo Casares

L'ambient retrotrau l'espectador a la funció original de l'edifici, però sobretot arriba a posar-lo en situació, per a tornar sobre el perill inicial, la conseqüència del qual era la mort dels temps passats.

Nilo Casares

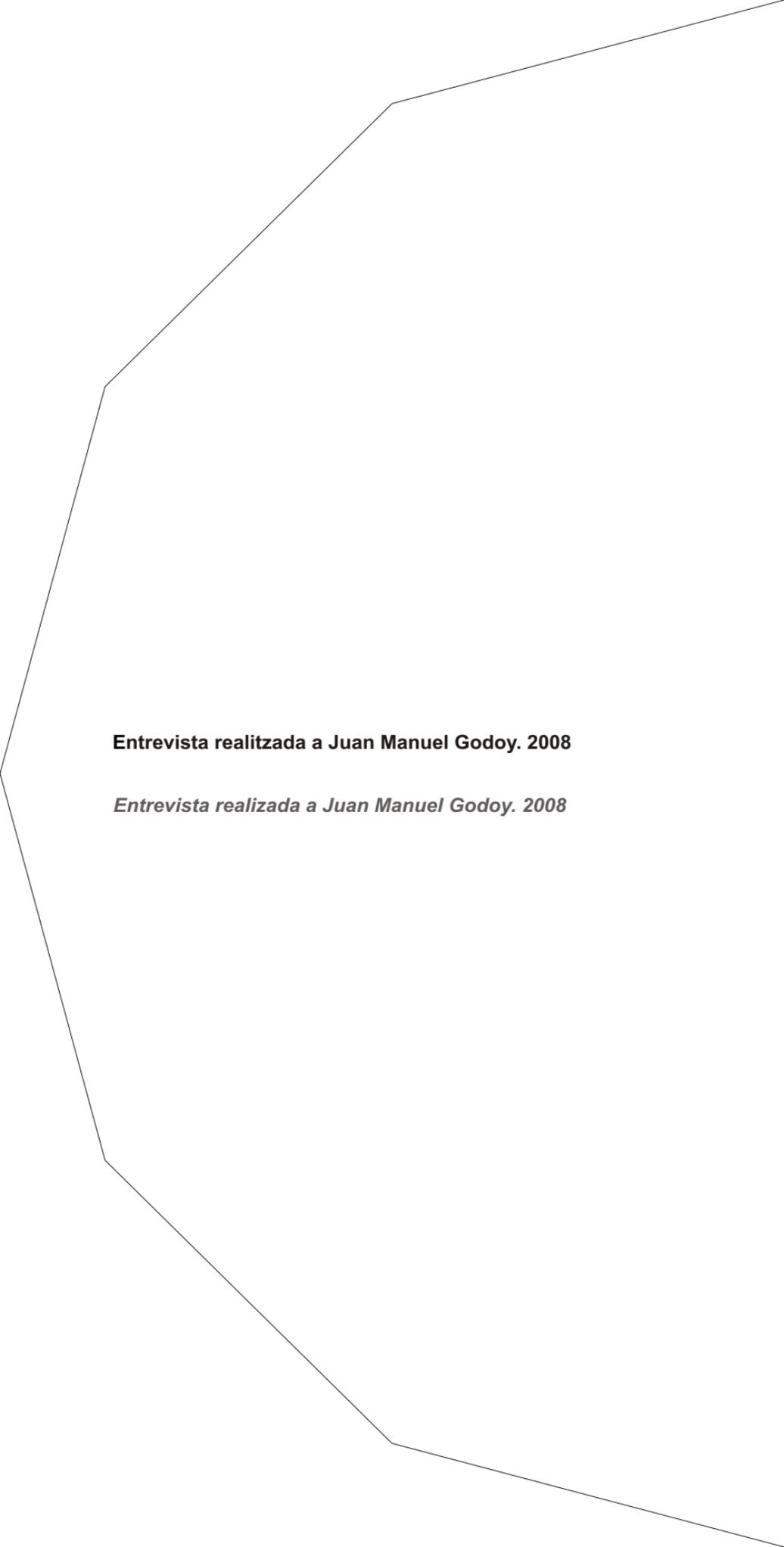

Entrevista realizada a Juan Manuel Godoy. 2008

Entrevista realizada a Juan Manuel Godoy. 2008

Relació(n) de videos

En el interior no hay agresión solar y se desea el sol porque es muy agradable, como cualquier ser humano, pero uno dentro se ve protegido, fuera se ve desprotegido, y se tienen que usar armas que lo aislen de la agresión del sol.

En l'interior no hi ha agressió solar i es desitja el sol perquè és molt agradable, com qualsevol ser humà, però u dins es veu protegit, fora es veu desprotegit, i s'han d'usar armes que aïllen de l'agressió del sol.

Insolació_video 1
MiniDV transferit a DVD. 23"

Bueno, la primera que recuerdo fue una vez quedarme dormido en la piscina yendo a los cursillos para aprender a nadar y dormirme, en el pueblo donde nació, y dormirme una hora entera boca abajo en la piscina. No pasó nada, un enrojecimiento de piel, un dolor, y esa noche empezaron las primeras ampollas, esas ampollas eran del tamaño de... bueno, yo lo voy a hacer, eran ampollas de este tamaño, mi padre estuvo dos noches seguidas sin dormir, dos noches abanicándome, yo dormía boca abajo, una crema que me mandó un médico del pueblo para aliviar, y abanicándome, y él...

Yo aún lo recuerdo, luego mi padre me contaba más detalles que me hacían ampliar la escena.

Bé, la primera que recorde va ser una vegada que em vaig quedar adormit en la piscina durant als cursets per a aprendre a nadar, adormir-me, al poble on vaig nàixer, i adormir-me una hora sencera boca per avall a la piscina. No va passar res, la pell cremada, un dolor, i eixa nit van començar les primeres bambolles, eixes bambolles eren de la mida de... bé, jo ho vaig a fer, eren bambolles d'esta mida, mon pare va estar dos nits seguides sense dormir, dos nits ventant-me, jo dormia boca per avall, una crema que em va receptar un metge del poble per a alleujar-me, i ventant-me, i ell... Jo encara ho recorde, després mon pare em contava més detalls que em feien ampliar l'escena.

Insolació_video 2
MiniDV transferit a DVD. 48"

*Te hicieron creer que tú eras alguien diferente
e inferior y que nunca ibas a gustar a nadie.*

Et van fer creure que tu ets algú diferent i inferior i que mai no agradaries a ningú.

Insolació_video 3
MiniDV transferit a DVD. 8"

Una tercera etapa en mi vida, en la que ya la cosa se clarifica y mi relación con el sol sufre un cambio absolutamente radical, porque también cambia mi interior, mi interior a nivel mental, porque uno llega a entender muchas, muchas cosas, todo lo que yo acabo de contarles de que lejos de sentirme inferior, no, tengo que sentirme igual que cualquier otro, incluso en muchos momentos, porque mirando con la perspectiva del tiempo, más atractivo que los demás.

Una tercera etapa en la meua vida, en què la cosa ja s'aclarix i la meua relació amb el sol experimenta un canvi absolutament radical, perquè també canvia el meu interior, el meu interior en el pla mental, perquè u arriba a entendre moltes, moltes coses, tot el que jo acabe de contar-los sobre que, lluny de sentir-me inferior, no, he de sentir-me com qualsevol altre, fins i tot, en molts moments, perquè mirant amb la perspectiva del temps, més atractiu que els altres.

Insolació_video 4
MiniDV transferit a DVD. 42"

*Siempre lo filtraba, siempre filtraba cualquier
tipo de acercamiento e intento de acercamiento
de cualquier chica, incluso de cualquier
persona hacía mí como un ataque, vienen a
reírse de mí.*

Sempre el filtrava, sempre filtrava qualsevol tipus d'acostament i intent d'aproximació de qualsevol xica, fins i tot de qualsevol persona cap a mi com un atac, vénen a riure's de mi.

Insolació_video 5
MiniDV transferit a DVD. 17"

*Es verdad que sufrí mucho maltrato, y no es ninguna disculpa, pero sí es verdad que yo estando en cualquier parte, en cualquier sitio, yo iba con un amigo y yo escuchaba de cualquier parte, allí, allí, allí o allí, yo escuchaba siempre la palabra *blanco*, y era burla, siempre, yo sabía que era para mí, y bueno, yo jamás me defendí, yo siempre, yo, agachaba así la cabeza y yo procuraba que aquel momento pasase lo más rápido posible.*

És veritat que vaig patir molt de maltracte, i no és cap disculpa, però sí que és veritat que jo, en qualsevol part, en qualsevol lloc, jo anava amb un amic i jo sentia de qualsevol part, allí, allí, allí o allí, jo sentia sempre la paraula "blanc", i era burla, sempre, jo sabia que era per a mi, i mira, mai em vaig defendre, jo sempre, jo, abaixava així el cap i procurava que aquell moment passara ràpidament.

Insolació_video 6
MiniDV transferit a DVD. 30"

Al día de hoy he llegado a un entendimiento pleno, con el sol, al día de hoy no me queda nada que vencer con arreglo a él y con todo lo inherente, o sea, ya me protejo del sol, yo recuerdo las primeras veces que me ponía la capucha, que fue en mi trabajo, yo trabajo en la calle, todo el día en la calle y en la calle puede hacer sol y puede estar el día nublado, pero aún cuando el día esté nublado las nubes no filtran los rayos nocivos del sol, por lo cual yo tengo la misma, la misma agresión, igual, es exactamente igual, es como quien va a la playa un día nublado y se quema, llega a la casa y no entiende por qué se quemó y lo comenta con su familia, pues se quemó porque sencillamente las nubes no son capaces de filtrar los rayos nocivos del sol, ni el uva a, ni el uva b, ni el ultrarrojo, ni el ultravioleta, no filtran ninguno.

Actualment he arribat a una entesa plena amb el sol, actualment no em queda res per véncer respecte a ell i tot el que li és inherent, és a dir, ja em protegisc del sol, jo recorde les primeres vegades que em posava la caputxa, que va ser en el meu treball, jo treballe al carrer, tot el dia al carrer i al carrer pot fer sol i pot estar ennuvolat, però encara que el dia estiga ennuvolat els núvols no filtren els rajos nocius del sol, per la qual cosa jo tinc la mateixa, la mateixa agressió, igual, és exactament igual, és com qui va a la platja un dia ennuvolat i es crema, arriba a casa i no entén per què s'ha cremat i ho comenta amb la seua família, s'ha cremat perquè senzillament els núvols no són capaços de filtrar els rajos nocius del sol, ni els UVA A, ni UVA B, ni els ultrarajos, ni els ultraviolats, no en filtren cap.

Insolació_video 7
MiniDV transferit a DVD. 52"

Alguna vez expongo mi piel directamente al sol, no pasa nada, es cuestión de un minuto, es cuestión de treinta segundos, es cuestión de dos minutos y no ocurre absolutamente nada, no pasa nada. ¿Arriesgado?, sí, sí es muy arriesgado exponer la piel al sol, pues, un tiempo, más de cinco minutos, sí es un problema.

Alguna vegada expose la meua pell
directament al sol, no passa res, és qüestió
d'un minut, és qüestió de trenta segons, és
qüestió de dos minuts i no ocorre absolutament
res, no passa res. ¿Arriscat? Sí, sí que és molt
arriscat exposar la pell al sol, perquè un temps
més de cinc minuts sí que és un problema.

Insolació_video 8
MiniDV transferit a DVD. 22"

Si yo me dispongo a hacer un repaso y me apetece hacer un repaso de mi relación con el exterior, el sol está en el exterior, en el interior no está el sol, mi relación con el exterior y el sol, pues, desde que nací y hasta el día de hoy el proceso ha sido muy raro, yo voy a tratar de ser conciso porque uno empieza a hablar y se le agolpan ideas y muchas ideas, imágenes y sufrimientos y sin sabores y cosas agradables también, por supuesto que sí; cuando era niño no entendía nada, absolutamente nada, solamente mi papá, él tenía, bueno, «tienes que estudiar para que trabajes el día de mañana en una oficina y no estés en la calle».

Si jo em dispose a fer un repàs i m'abellix fer un repàs de la meua relació amb l'exterior, el sol és a l'exterior, en l'interior no és el sol, la meua relació amb l'exterior i el sol des que vaig nàixer fins ara, el procés ha sigut molt estrany, tractaré de ser concís perquè u comença a parlar i se li amuntonen idees i moltes idees, imatges i patiments i amargures i coses agradables també, per descomptat que sí; quan era xiquet no entenia res, absolutament res, només el meu papà, ell tenia, bé, «has d'estudiar per a treballar el dia de demà en una oficina i no estar al carrer».

Insolació_video 9
MiniDV transferit a DVD. 53"

*Si yo en ese tiempo miraba al sol de frente, la
visión se reducía en un cien por cien, yo era un
hombre ciego, el ciego no ve nada, ve todo
oscuro. Bueno, yo en aquel momento veía todo
blanco, absolutamente blanco.*

Si jo en eixe temps mirava el sol de cara, la visió es reduïa en un cent per cent, jo era un home cec, el cec no hi veu, ho veu tot fosc. Jo en aquell moment ho veia tot blanc, absolutament blanc.

Insolació_video 10
MiniDV transferit a DVD. 20"

Entonces uno empieza a ver qué pasa en un ojo cuando uno tiene albinismo, lo que ocurre sencillamente es que no hay melanina, por lo cual no se filtra la luz solar, la luz solar entra como un cañonazo por los dos ojos, y bueno, es la paradoja, o sea, es el polo opuesto, eres mi amigo sol, en cuanto a lo visual, cuando estás detrás y me estás iluminando lo que tengo delante, veo muy bien, veo como nunca, es que, veo detalles que no veo nunca, pero cuando me iluminas de frente es que no veo nada, no había término medio entre el sol y yo.

En cuanto a la visión uno empieza a notar término medio cuando uno empieza a aprender técnicas para cubrirse por este lado, o por este lado, o para inclinar, o para uno crispar.

También hay un detalle muy importante, es que yo me crié en el campo y la luz eléctrica llegó a la casa de mis padres cuando tenía ocho años, hasta ese entonces nos iluminábamos con velas y, bueno, eso supone que habiendo poca luz (y en un ojo con albinismo resulta que si hubiera habido una iluminación que, esa sí la había de día en la calle, yo crispaba los ojos como cualquiera de ustedes puede ver a cualquier albino, crispado en la calle porque el sol le está dando), resulta que eso en mí no se dio porque de noche nos iluminábamos con velas.

Aleshores u comença a veure què passa en un ull quan té albinisme, el que ocorre senzillament és que no hi ha melanina, per la qual cosa no es filtra la llum solar, la llum solar entra com una canonada pels dos ulls, i bé, és la paradoxa, és a dir, és el pol oposat, ets el meu amic sol, quant a l'aspecte visual, quan ets al darrere i m'il·lumines el que tinc davant, m'hi veig molt bé, m'hi veig millor que mai, és que veig detalls que no veig mai, però quan m'il·lumines de front és que no m'hi veig, no hi ha terme mitjà entre el sol i jo. Quant a la visió, u comença a notar terme mitjà quan comença a aprendre tècniques per a cobrir-se per este costat, o per aquell costat, o per a inclinar-se, o per a aclucar. També hi ha un detall molt important, és que jo em vaig criar al camp i la llum elèctrica va arribar a casa dels meus pares quan tenia huit anys, fins a aleshores ens il·luminàvem amb espelmes, i, bé, això suposava que havent-hi poca llum (i en un ull amb albinisme resulta que si hi haguera hagut una il·luminació com la que hi havia de dia al carrer, jo hauria aclucat els ulls com qualsevol de vostés pot veure un albí, que acluca els ulls al carrer perquè el sol li està tocant), resultava que això no em passava perquè de nit ens il·luminàvem amb espelmes.

Insolació_video 11
MiniDV transferit a DVD. 1'34"

*Si tenía luz eléctrica en su casa, también tenía
fotofobia y tenía la crispación en los ojos de
día, o en el exterior, y de noche, en el interior.*

*Yo solamente tenía la de día en el exterior
porque había sol, de noche no había ningún
bombillo, no había luz eléctrica que iluminara y
lo que hacía es que el ojo se abría; al día de
hoy tengo..., hombre, me afecta visualmente si
ya, pasado la pubertad y pasado la juventud
temprana, en plena madurez, sí, claro que
tengo los problemas típicos de
deslumbramiento, los mismos que tenía,
exactamente igual que tenía cuando tenía tres
años, y cuando tenía doce, y dieciocho, y
veintidós, sólo que ahora uno aprende, uno
aprende a protegerse de eso, con capucha,
con gafas de sol, incluso, que a mí me suelen
ir mal, porque las gafas de sol, si yo me las
coloco y me entra claridad por este lado y por
aquí es peor el remedio que la enfermedad, así
que siempre tenía que ser unas gafas de sol
que a la vez se apoye en una visera y en una
capucha que me proteja de la luz que me
pueda entrar por aquí.*

Si tenia llum elèctrica a casa, també tenia fotofòbia i havia d'aclucar els ulls de dia, o en l'exterior, i de nit, en l'interior. Jo només tenia la de dia en l'exterior perquè hi havia sol, de nit no hi havia cap bombeta, no hi havia llum elèctrica que il·luminara i el que passava és que l'ull s'obria; ara tinc..., home, m'afecta visualment si ja, passada la pubertat i passada la joventut primerenca, en plena maduresa, sí, és clar que tinc els problemes típics d'enlluernament, els mateixos, exactament, que quan tenia tres anys i quan en tenia dotze i díhuit i vint-i-dos, encara que ara u aprén, aprén a protegir-se d'això, amb caputxa, amb ulleres de sol fins i tot, que a mi em solen anar malament, perquè les ulleres de sol, si jo me les col·loque i m'hi entra claror, per este costat i per ací, és pitjor el remei que la malaltia, així que sempre han de ser unes ulleres de sol i al mateix temps una visera i una caputxa que em protegisca de la llum que em puga entrar per ací.

Insolació_video 12
MiniDV transferit a DVD. 1'15"

Y yo quería tener la piel bronceada porque yo quería ser igual al resto, esa fue mi relación con el sol, cuando uno crece uno descubre que hay que protegerse del sol. Yo quiero ser amigo del sol, me agrada mucho su contacto sobre mi piel, pero no me queda más remedio que protegerme porque esa amistad me puede, si yo quiero ser muy amigo del sol sin protección, me puede sencillamente matar, por un cáncer de piel, o hacérmelo pasar muy mal por diferentes patologías asociadas a una exposición excesiva de una piel sin protección natural.

I jo volia tindre la pell bronzejada perquè jo volia ser com la resta, eixa ha sigut la meua relació amb el sol, quan u creix descobrix que cal protegir-se del sol. Jo vull ser amic del sol, m'agrada molt el seu contacte sobre la meua pell, però no em queda més remei que protegir-me perquè eixa amistat em pot, si jo vull ser molt amic del sol sense protecció, em pot senzillament matar, per un càncer de pell, o fer-m'ho passar molt malament per diferents patologies associades a una exposició excessiva d'una pell sense protecció natural.

Insolació_video 13
MiniDV transferit a DVD. 48"

Se puede estar una vida entera viviendo con el sol teniendo la piel que tengo yo, con su anomalía genética, que no permite que segregue la protección natural que segregaría una piel sin esa anomalía, y se puede, se puede perfectamente ser, amigo del sol.

Es pot estar tota una vida vivint amb el sol tenint la pell que tinc jo, amb la seua anomalia genètica, que no permet que segregue la protecció natural que segregaria una pell sense eixa anomalia, i es pot, es pot perfectament, ser amic del sol.

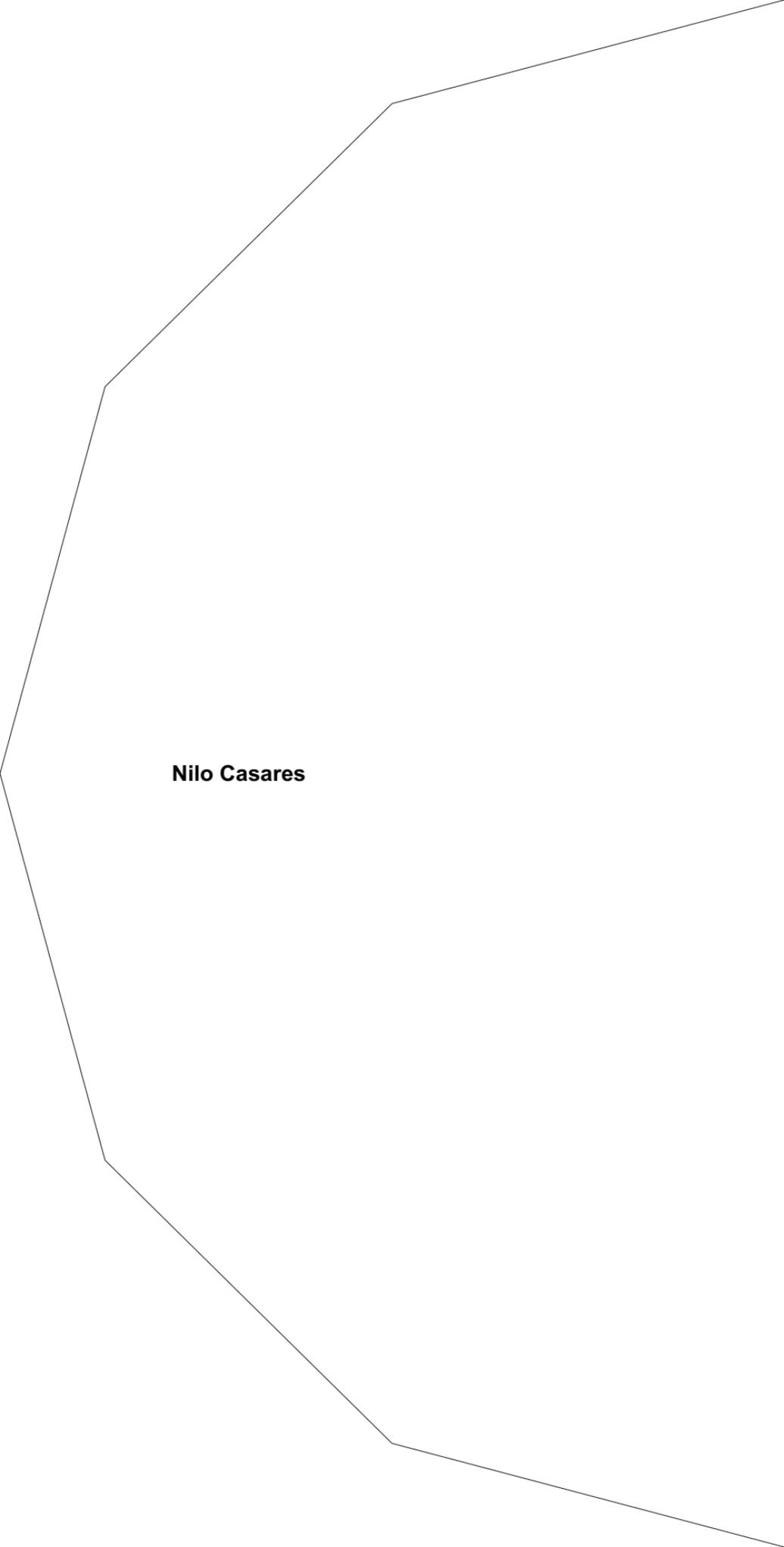
Insolació_video 14
MiniDV transferit a DVD. 24"

Nilo Casares

el_sol_y_yo *el_sol_i_jo*

el_sol_i_jo

U: Qualsevol desitja tindre Sol, jo també el busque, però un Sol que no siga blanc, necessite un Sol d'un color diferent del meu, un Sol que em protegisca i deixe satisfeta la meua pell, que és una altra i distinta, busque una pell més enllà de la meua, una arquitectura portàtil que deixe entrar el Sol de puntetes i fins on jo li ho permeta.

Uno: Cualquiera desea tener Sol, yo también lo busco, pero un Sol que no sea blanco, necesito un Sol de color distinto al mío, un Sol que me proteja y deje satisfecha mi piel, que es otra y distinta, busco una piel más allá de la mía, una arquitectura portátil que deje entrar el Sol de puntillas y hasta donde yo se lo permita.

NC

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Dos: Vaig parlar amb el Sol i li vaig dir que havia trobat certes solucions per a viure amb Ell sense traumes. Al principi, al Sol, li va semblar rar perquè mai li havien parlat a la cara, jo tampoc vaig poder fer-ho, em creme, però li vaig enviar un missatge perquè sabera que ja puc estar amb Ell, d'una altra manera, però amb Ell. Crec que no li agrada. No m'importa. Ja sé posar les condicions, sé com.

***Dos:** Hablé con el Sol y le dije que había encontrado ciertas soluciones para vivir con Él sin traumas. Al principio al Sol le pareció raro porque nunca le habían hablado a la cara, yo tampoco pude hacerlo, me quemo, pero le mandé un recado para que supiese que ya puedo estar con Él, de otra manera, pero con Él. Creo que no le gusta. No me importa. Ya sé poner las condiciones, sé cómo.*

NC

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Tres: Les primeres solucions les vaig trobar després d'un error meu, i més tard em van resultar de sentit comú; contra el Sol, aire i líquids. La meua esquena havia patit els rigors d'eixe astre inclement, però vaig aprendre, amb l'amor de mon pare, que l'aire pot ser un antídoto contra el Sol, vaig descobrir, amb les carícies de mon pare, que la hidratació és l'altra resposta. Sé que no puc anar contra el Sol, sé que no he de fer-ho, però també vaig comprendre quatre regles per a contrarestar la seua força, de manera modesta, però puc fer-ho i ja visc d'una altra manera.

Tres: Las primeras soluciones las encontré tras un error mío, y más tarde me resultaron de sentido común, contra el Sol, aire y líquidos. Mi espalda había sufrido los rigores de ese astro inclemente, pero aprendí, con el amor de mi padre, que el aire puede ser un antídoto contra el Sol, descubrí, con las caricias de mi padre, que la hidratación es la otra respuesta. Sé que no puedo ir contra el Sol, sé que no debo, pero también comprendí cuatro reglas para contrarrestar su fuerza, de manera modesta, pero puedo hacerlo y ya vivo de otra manera.

NC

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Quatre: En assabentar-se que li vaig parlar al Sol, la gent va començar a veure'm d'una altra manera. Ningú ho havia fet, almenys això em van explicar, a mi em costa de creure que només jo ho haja aconseguit, sempre vaig pensar que va ser la disculpa buscada per a no tractar-me com als altres. Estic convençut que si no els haguera explicat les meues converses amb el Sol i les advertències que em va fer, no m'haurien tractat així. Vaig créixer parlant-los de sols que no sempre són blancs i d'antídots contra les llampades, però ningú em creia i m'espentaven a les cunetes, sense saber que el Sol era el mateix per a tots però amb mi feia excepcions.

NC

***Cuatro:** Al enterarse de que le hablé al Sol, la gente empezó a verme de otra forma. Nadie lo había hecho, al menos eso me contaron, a mí me cuesta creer que sólo yo lo haya conseguido, siempre pensé que fue la disculpa buscada para no tratarme como a los demás. Estoy convencido de que si no les lleigo a decir mis conversaciones con el Sol y las advertencias que me hizo, no me hubiesen tratado así. Crecí hablándoles de soles que no siempre son blancos y de antídotos contra los destellos, pero nadie me creía y me empujaban a las cunetas, sin saber que el Sol era el mismo para todos pero conmigo hacía excepciones.*

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Cinc: El següent pas va ser saber-me diferent però no en el sentit impropri d'inferior, no, vaig aprendre que, si recapacitava sobre tots els passos que havia fet, en veritat era prodigiós que haguera parlat amb el Sol i aconseguit un pacte amb Ell; quan ho vaig comprendre, vaig notar que podia utilitzar en benefici meu eixa relació especial amb el Sol que ningú més tenia, vaig saber presumir-ne i parlar-ne als altres des de la posició d'amic del Sol, un dels elegits que podia tractar-lo. Vaig creure, des d'eixe moment, que jo era ben distint, més del que els altres van arribar a comprendre, i, a partir d'eixe moment, vaig passar a veure'm com la persona principal que ningú va voler veure, cec per la llum d'un sol blanc que jo havia canviat de color.

Cinco: El siguiente paso fue saberme diferente pero no en el sentido impropio de inferior, no, aprendí que, si recapacitaba sobre todos los pasos que había dado, en verdad era prodigioso que hubiese hablado con el Sol y alcanzado un pacto con Él; en cuanto lo comprendí, noté que podía utilizar en mi beneficio esa relación especial con el Sol que nadie más tenía, supe presumir de ella y hablarle a los demás desde la posición de amigo del Sol, uno de los escogidos que podía tratarlo. Creí, desde ese momento, que yo era bien distinto, más de lo que los otros llegaron a comprender y, a partir de ese momento, pasé a verme como la persona principal que nadie quiso ver, ciego por la luz de un sol blanco al que yo había cambiado de color.

NC

el_sol_y_yo

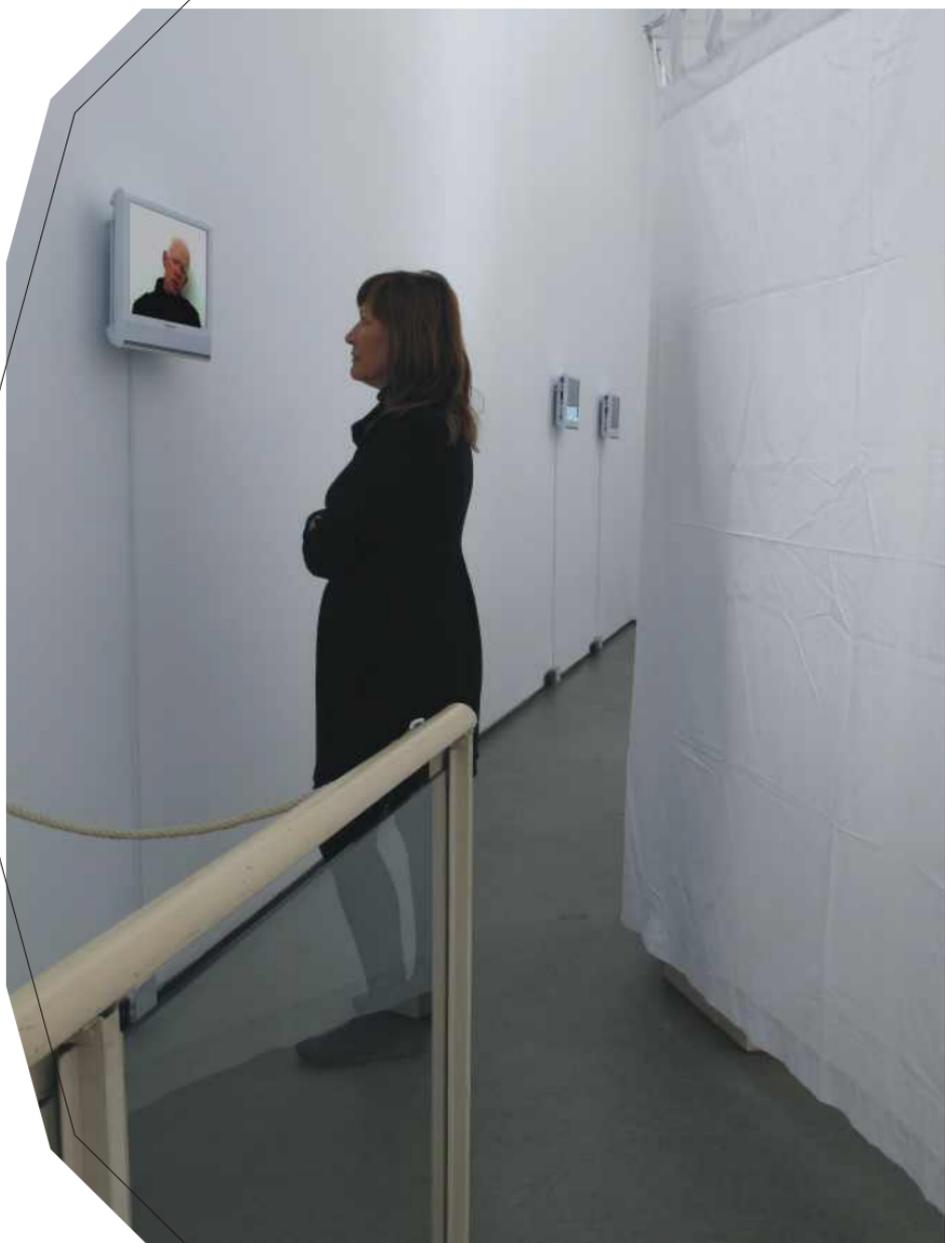
el_sol_i_jo

Sis: Abans d'arribar a saber-me principal, vaig haver de barallar-me amb la paraula "blanc", era una paraula que m'obligava a cedir, em feia abaixar el cap perquè es referia al Sol inclement caient sobre mi mentre deixava en pau la resta de persones, eixe sol blanc que podia recordar com l'únic possible abans d'haver-me atrevit a parlar amb Ell. El pitjor és que els altres eren ignorants del fet que havia conversat amb el sol blanc a fi que se m'offeria amb un altre color, que és com demanar a una persona que et pose millor cara; abans que els altres ho saberen, vaig notar que "blanc" no sols servia per a referir la llum del Sol, tal com és vista primerament, sinó que també valia per a maleir-me i ser objectiu de totes les desqualificacions, quan pensaven que jo era inferior, just en aquell temps en què desconeixien que jo parlava amb el Sol i havíem pactat la nostra convivència.

Seis: Antes de llegar a saberme principal, tuve que pelearme con la palabra 'blanco', era una palabra que me obligaba a ceder, me hacía bajar la cabeza porque se refería al Sol inclemente cayendo sobre mí mientras dejaba en paz al resto de personas, ese sol blanco que podía recordar como el único posible antes de haberme atrevido a hablar con Él. Lo peor es que los demás, ignorantes de que había conversado con el sol blanco para que a mí se ofreciese bajo otro color, que es como pedirle a una persona que te ponga mejor cara; con anterioridad a que los demás supieran esto, noté que 'blanco' no sólo servía para referir la luz del Sol, tal y como es vista de primeras, sino que también valía para maldecirme y ser objetivo de todas las descalificaciones, cuando pensaban que yo era inferior, justo en aquellos tiempos en que desconocían que yo hablaba con el Sol y habíamos pactado nuestra convivencia.

NC

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Set: Vaig tardar, no creguen, a arribar a comprendre els procediments utilitzats pel Sol per a donar la cara, perquè moltes vegades s'ocultava darrere dels núvols, com quan una persona amaga el seu geni amb un gest deixat que oculta la seua relació amb u i li impediex veure la tempestat que ve; de la mateixa manera el Sol s'oculta a vegades darrere dels núvols per a acaçar-me, per a anar contra mi. Encara no havia parlat amb Ell i per això no sabia com administrar les seues agressions, jo confiava que si no veia el seu rostre orgullós era perquè no estava contra mi, però no era així, Ell està ací sempre, maleït sia, ¿per què? Finalment vaig poder parlar amb Ell, no recorde com ho vaig fer, ens explicàrem l'un a l'altre, ho vaig comprendre tot, i vaig saber que la seua presència és perpètua. Fins i tot vaig aprendre que també hi està de nit, quan la Lluna et saluda amb la cara plena. Des d'eixe moment li vaig tindre el respecte que cal, i em sent lliure, però a Ell li he d'agrair haver-m'ho explicat amb calma i ajudar-me a veure'l bé, ja no blanc, sinó radiant fins en les absències.

NC

Siete: *Me llevó tiempo, no crean, llegar a comprender los procedimientos utilizados por el Sol para dar la cara, porque muchas veces se ocultaba tras las nubes, como cuando una persona esconde su genio con un gesto desaliñado que oculta su relación con uno y le impide ver la tempestad que viene, de la misma manera el Sol se oculta a veces tras las nubes para acosarme, para ir contra mí. Aún no había hablado con Él y por eso no sabía cómo administrar sus agresiones, yo confiaba en que si no veía su rostro orgulloso era porque no estaba contra mí, pero no era así, Él está ahí siempre, maldita sea, ¿por qué? Por fin pude hablar con Él, no recuerdo cómo lo hice, nos explicamos el uno al otro, lo comprendí todo, y supe que su presencia es perpetua. Incluso aprendí que también está de noche, cuando la Luna te saluda con la cara llena. Desde ese momento le guardé el respeto debido, y me siento libre, pero a Él le tengo que agradecer habérmelo explicado con calma y ayudarme a verlo bien, ya no blanco, sino radiante incluso en las ausencias.*

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Huit: Arribàrem a un acord. Em puc acostar a Ell un estoneta i no passa res, però només un moment. Ho acordarem així perquè necessite veure la seua llum blanca sobre la meua pell blanca. Si l'avise i el temps d'exposició és poc, no passa res. Si me'n descuido, preferisc no pensar què pot ocórrer. Però he descobert que tot s'arregla parlant-ho.

Ocho: *Llegamos a un acuerdo. Me puedo acercar a Él un ratito y no pasa nada, pero sólo un momento. Lo acordamos así porque necesito ver su luz blanca sobre mi piel blanca. Si le aviso y el tiempo de exposición es poco, no pasa nada. Si me descuido, prefiero no contar lo que puede ocurrir. Pero he descubierto que todo se arregla hablándolo.*

NC

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Nou: En realitat parlar del Sol és parlar del que hi ha fora de mi, i eixe fora és hostil sempre, u tarda molt a comprendre que l'entorn no està pensat per a la seua comoditat, sinó al contrari, i encara es tarda més a saber que el refugi està dins d'u. De xiquet eixes coses no les entens de cap manera. Ho vas aprenent amb els anys, les experiències, les ensopegades, les renúncies, tot això t'ajuda a escoltar els altres i a valorar els seus consells, descobrir-los útils. Al principi no entens res, hui ho comprenc millor, conec els meus límits i em moc segons ells, tal com vaig pactar amb el Sol. Com els ho estic contant.

***Nueve:** En realidad hablar del Sol es hablar del afuera de mí, y ese afuera es hostil siempre, uno tarda mucho en comprender que el entorno no está pensado para su comodidad sino todo lo contrario, y todavía se tarda más en saber que el refugio está dentro de uno. De niño esas cosas no las entiendes de ninguna manera. Lo vas aprendiendo con los años, las experiencias, los tropiezos, las renunciaciones, todo ello te ayuda a escuchar a los demás y valorar sus consejos, descubrirlos sí útiles. Al principio no entiendes nada, hoy lo comprendo mejor, conozco mis límites y según ellos me muevo, tal y como pacté con el Sol. Como les vengo contando.*

NC

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Deu: Si em remunte a les meues primeres investigacions, recorde quan em quedava cec de mirar el Sol de cara, ningú pot fer-ho, és veritat, i jo tampoc, però com la meua relació amb el Sol era epidèrmica, pensava que només li corresponia a la meua pell reaccionar i que els meus ulls podien desafiar-lo. No era així, m'encegava per complet i passava a veure-ho tot blanc, amb eixe rostre immens que s'apoderava de mi i em deixava del tot in albis, però això va ser abans de parlar amb Ell i arribar a l'acord a què ja m'he referit. Abans tot era tan blanc com la meua pell, i això ens portava a l'equívoc de creure'ns amics perquè la meua pell i el seu rostre compartien color.

***Diez:** Si me remonto a mis primeras investigaciones, recuerdo cuando me quedaba ciego por mirar al Sol de frente, nadie puede hacerlo, es verdad, y yo tampoco, pero como mi relación con el Sol era epidérmica, pensaba que sólo le cumplía a mi piel reaccionar y que mis ojos podían desafiarlo. No era así, me cegaba por completo y pasaba a verlo todo blanco, con ese rostro inmenso que se apoderaba de mí y me dejaba del todo in albis, pero eso fue antes de hablar con Él y alcanzar el acuerdo al que ya me he referido. Con anterioridad todo era tan blanco como mi piel, y eso nos llevaba al equívoco de creernos amigos por compartir idéntico color mi piel y su rostro.*

NC

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Onze: Vaig començar a ballar amb el Sol per a graduar-ne la llum, vaig descobrir que si m'il·luminava de cara no veia res, així que vaig iniciar una dansa Galant amb ell, l'havia de seduir perquè sense la seua llum és impossible veure-s'hi, perquè la llum em tocava des de l'angle que em convé. Això ho vaig descobrir ràpidament, abans que la relació amb la meua pell. Si la llum em queia sobre els ulls, no m'hi veia, tot es tornava blanc, tot; sembla que el blanc no és solament el meu color, també és el meu destí, però si m'agafava de costat, o per l'esquena, llavors les coses es veien amb una claredat sorprenent, el blanc deixava d'estar als meus ulls per a projectar-se sobre els objectes. Vaig comprendre que necessitava una llum tènue per a veure-m'hi, que les llampades són enemigues de la meua visió (si ho pense bé, són enemigues de qualsevol visió, fins i tot de la pupil·la millor formada). Vaig tindre la sort, i ara ho note més, de criar-me en el camp, lluny de la llum elèctrica, que emula la solar i enlluerna igualment, perquè així vaig aprendre a veure gràcies a la vaga llum de les espelmes. Una cosa que a vosté, lector, li resultarà estranya, i a mi un bon record.

***Once:** Empecé a bailar con el Sol para graduar su luz, descubrí que si me iluminaba de frente no veía nada, así que inicié una danza de cortejo con él, lo tenía que seducir porque sin su luz es imposible ver, para que la luz me diese desde el ángulo que me conviene. Eso lo descubrí rápido, antes que la relación con mi piel. Si la luz me caía sobre los ojos, no veía, de nuevo todo se volvía blanco, todo; parece que el blanco no es sólo mi color, también es mi destino, pero si lo pillaba de lado, o a mi espalda, entonces las cosas se veían con una claridad sorprendente, el blanco dejaba de estar en mis ojos para proyectarse sobre los objetos. Comprendí que necesitaba una luz tenue para ver, que los destellos son enemigos de mi visión (si lo pienso bien, son enemigos de cualquier visión, incluso de la pupila mejor formada). Tuve la suerte, y ahora lo noto más, de criarme en el campo lejos de la luz eléctrica, que emula a la solar y deslumbra por igual, porque así aprendí a ver gracias a la vaga luz de las velas. Algo que a usted, lector, le resultará extraño, y a mí un buen recuerdo.*

NC

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Dotze: Tinc fotofòbia, és a dir em molesta Tota llum forta, també l'elèctrica de les cases. De xicotet aconseguia refugiar-me en la llar perquè la llum d'espelma no feria la meua vista, però va arribar l'electricitat i vaig començar a sentir-me tan assetjat a casa com al carrer. Al carrer isc sempre amb ulleres de sol, però no n'hi ha prou, perquè pel voltant de les ulleres la llum entra i molesta més que si mirares la llum de front, per això em valc d'una visera i una caputxa, així cree una protecció contra la llum i puc anar pel carrer sense moltes penalitats, amb la pupil·les a cobert. Perquè hui, com quan era menut, la llum m'afecta les pupil·les i les encega amb la força d'una fogonada. Vaig saber arribar a un acord amb el Sol sobre la meua pell, però no és tan fàcil resoldre les dificultats que causa als meus ulls. En això el Sol m'ajuda poc, crec que no li va agradar molt que li parlara a la cara. De segur que va ser això, li vaig parlar a la cara i no vol que es repetisca.

NC

Doce: Tengo fotofobia, es decir me molesta toda luz fuerte, también la eléctrica de las casas. De pequeño conseguía refugiarme en el hogar porque la luz de vela no hería mi vista, pero llegó la electricidad y comencé a sentirme tan acosado en casa como en la calle. A la calle salgo siempre con gafas de sol, pero no basta, porque alrededor de las gafas se crean accesos para la luz que molestan más que si enfrentas la luz de cara, por eso me valgo de una visera y una capucha, así consigo un abrigo para la luz y puedo ir por la calle sin muchas penalidades, con la pupilas a cubierto. Porque hoy, como cuando era niño, la luz afecta a mis pupilas y las ciega con la fuerza de un fogonazo. Supe llegar a un acuerdo con el Sol sobre mi piel, pero no es tan fácil resolver las dificultades que causa a mis ojos. En eso el Sol me ayuda poco, creo que no le gustó mucho que le hablase a la cara. Seguro que ha sido eso, le hablé a la cara y no quiere que se repita.

el_sol_y_yo

el_sol_i_jo

Tretze: Encara que, si sóc sincer, l'acord sobre la meua pell no és del tot satisfactori, he arribat al punt en què la llum no l'altera, però no m'hi puc exposar i aconseguir eixe morenet tan propi dels que vivim al sol tot l'any. Amb el temps he anat descobrint que el pacte amb el Sol era una trampa, em deixa que el senta, però no em permet que la seua marca m'abrace la pell de la manera neutra i bella que es fixa sobre els altres. Si jo deixara que el Sol reposara sobre mi d'eixa manera, arrossegaria més d'una malaltia. Així que, ben pensat, la meua pell té una certa proximitat amb el Sol però quasi està tan lluny d'Ell com els meus ulls.

NC

Trece: Aunque si soy sincero el acuerdo sobre mi piel no es del todo satisfactorio, he llegado al punto en que la luz no la altera, pero no me puedo exponer y conseguir ese morenito tan propio de los que vivimos al sol todo el año. Con el tiempo he ido descubriendo que el pacto con el Sol era una pequeña trampa, me deja sentirlo, pero no me permite que su marca abrace mi piel de la manera neutra y bella con que se fija sobre los demás. Si yo dejase al Sol reposar sobre mí de esa manera, arrastraría más de una enfermedad. Así que, bien pensado, mi piel tiene cierta cercanía con el Sol pero casi está tan lejos de Él como mis ojos.

el_sol_y_yo

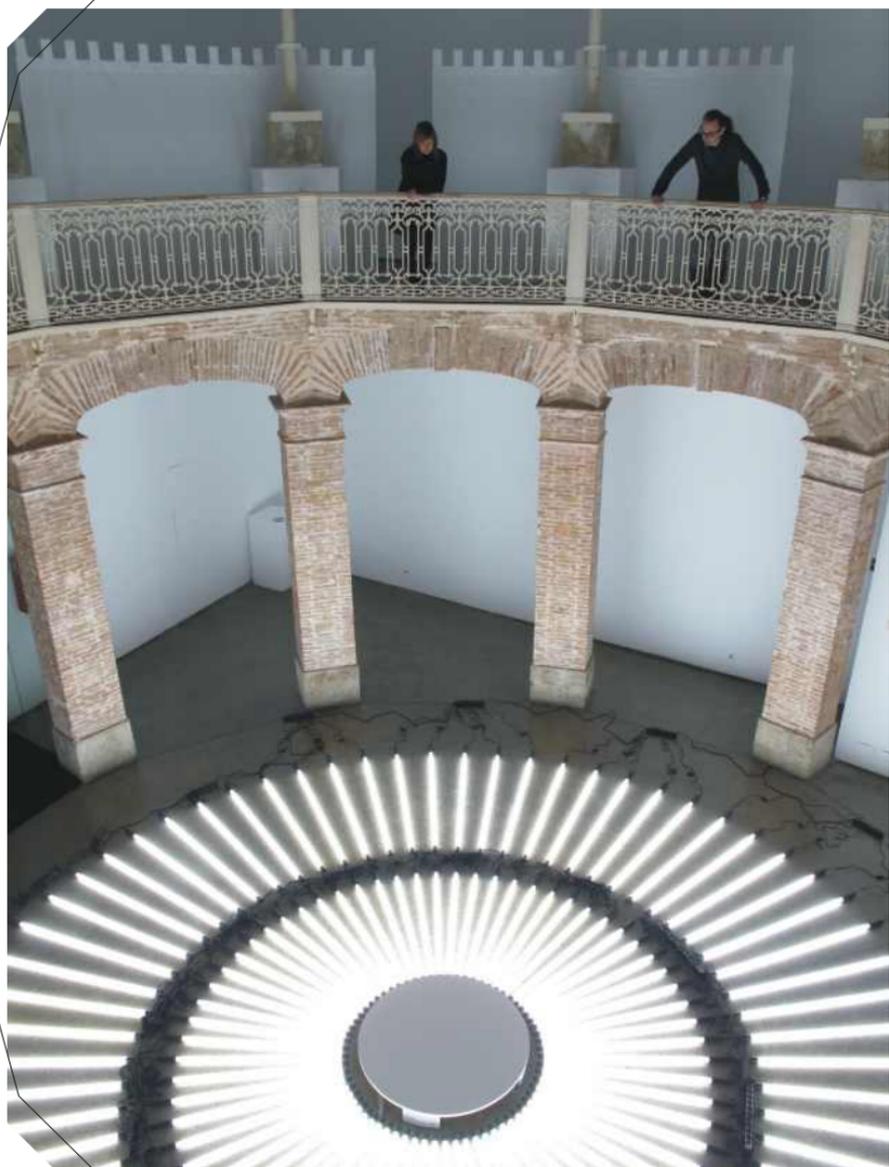
el_sol_i_jo

Catorze: Així he arribat a ser amic del Sol sense poder mirar-lo a la cara ni deixar que em toque molt, però crec que això és normal.

Catorze: Así he llegado a ser amigo del Sol sin poderlo mirar a la cara ni dejarle tocarme mucho, pero creo que eso es normal.

NC

el_sol_y_yo

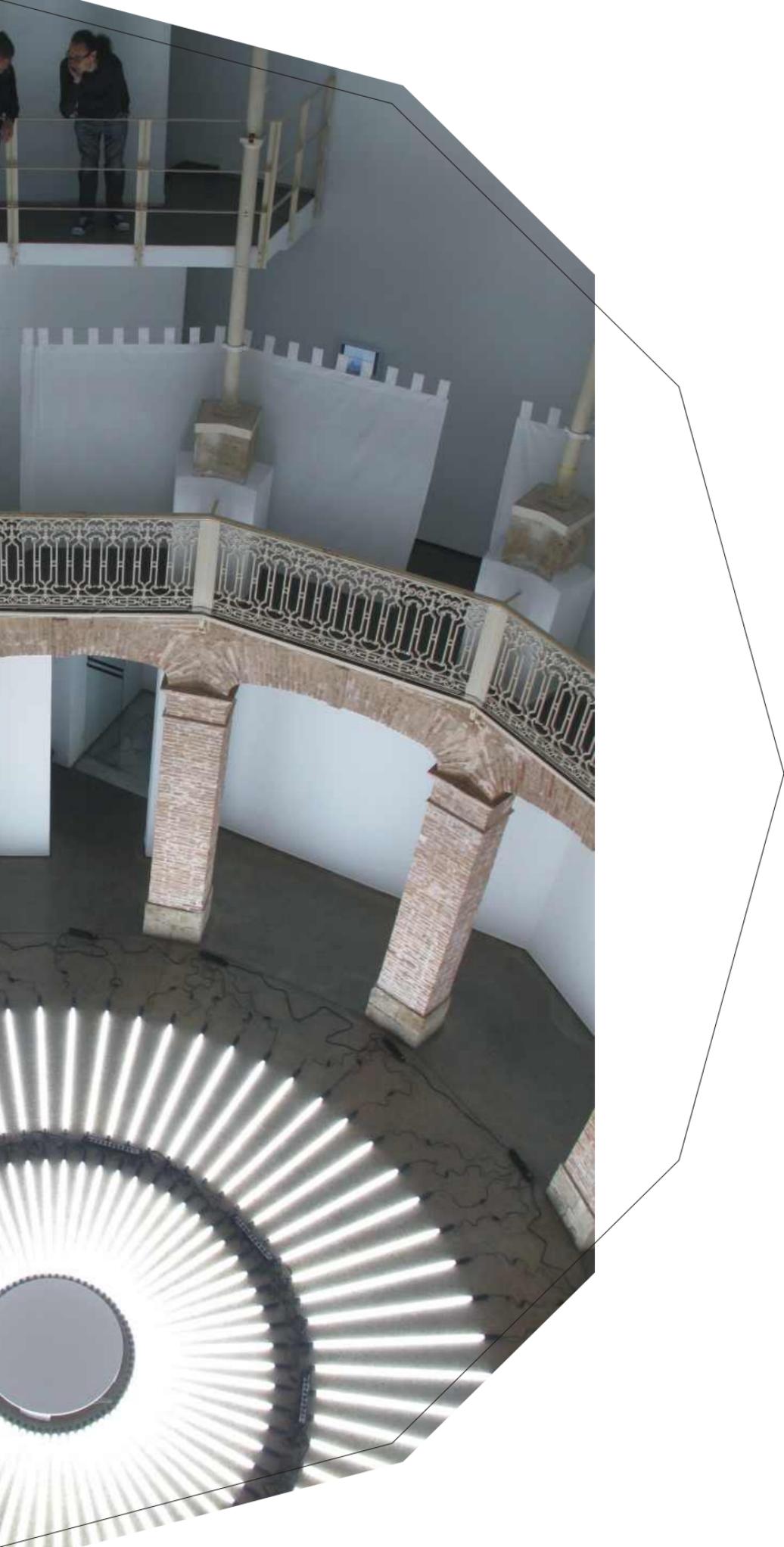

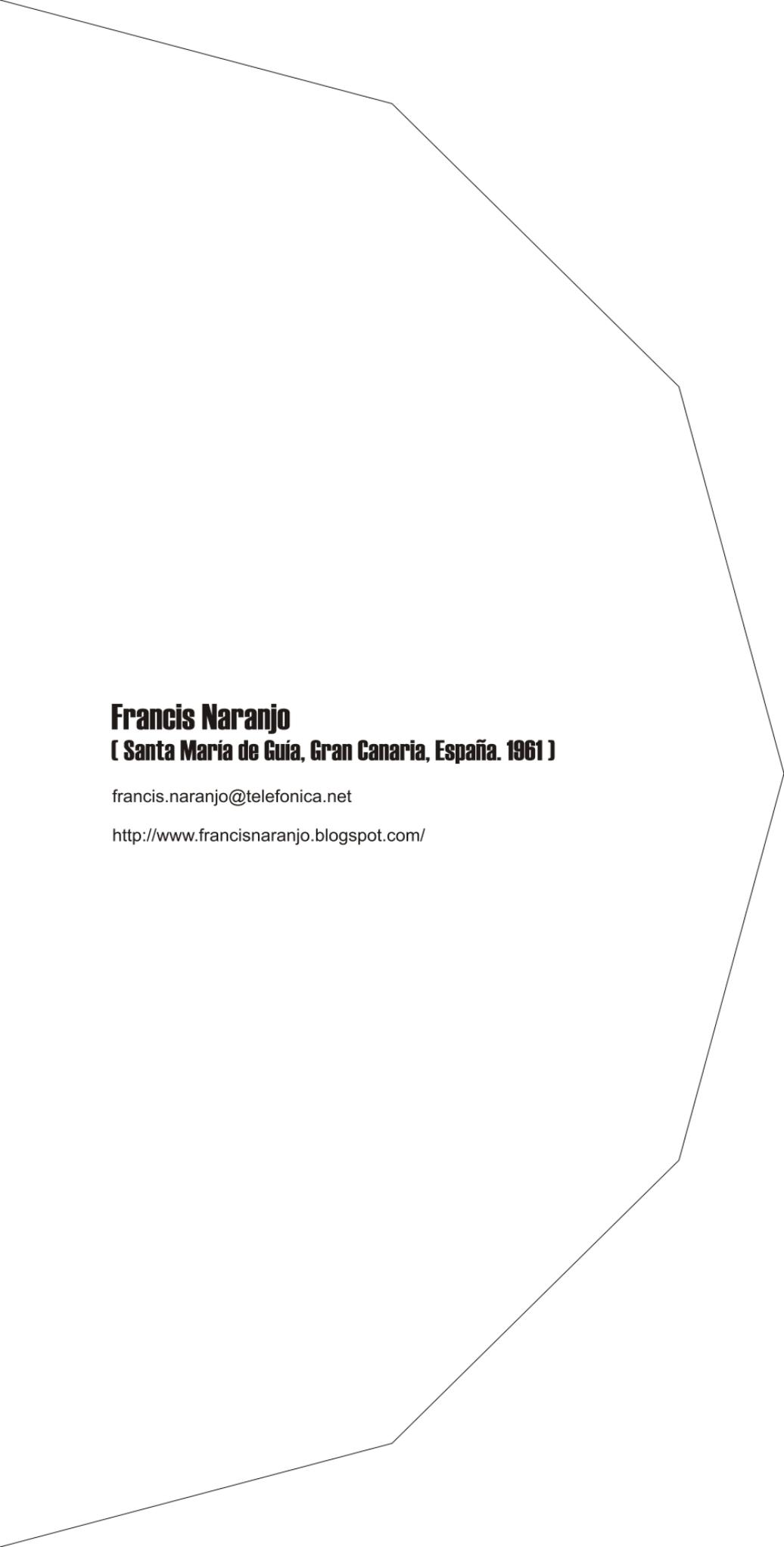

Francis Naranjo
(Santa Maria de Guía, Gran Canaria, España. 1961)

francis.naranjo@telefonica.net

<http://www.francisnaranjo.blogspot.com/>

